

Arrest

nr. 235 667 van 29 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 18 december 2018 België is binnengekomen, diende op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 oktober 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 4 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 10/01/2019
Overdracht CGVS: 29/01/2019*

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 26 september 2019, van 14u08 tot 18u18, bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, meester KAKIESE LOWAMBUY, Jean-Robert loco meester CHATCHATRIAN, Hajarpi, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit, bent u afkomstig uit het dorp Qansadhere in het gelijknamige district in de provincie Bay en maakt u deel uit van de Hawadleclan. U huwde vier keer en kreeg acht kinderen.

Samen met uw zus S. baatte u een theehuis uit. In 2015 werd uw zus er door de districtscommissaris benaderd met het verwijt dat zij Al-Shabaab steunde door zakat te betalen en maande hij haar aan hiermee te stoppen. Nadat ze dit deed, werd ze door Al-Shabaab vermoord. Hierna vluchtte uw man en dook u onder bij diezelfde districtscommissaris. U werd na de dood van uw zus ook bedreigd door Al-Shabaab omdat u, toen u in uw eethuis werkte, sigaretten en etenswaren had verkocht aan de Ethiopiërs.

In de loop van 2016 werd uw zoon meegenomen door Al-Shabaab, waarna hij werd vrijgelaten. Toen er in 2018 een nieuwe districtscommissaris kwam, kon u niet meer blijven wonen in de residentie van de districtscommissaris. U ging daarom naar het huis van uw zus, die uw kinderen opving in de periode dat u ondergedoken was. Toen u bij uw zus was, werd uw huis aangevallen en werd uw zoon opnieuw meegenomen. Hierop ontvluchtte u Qansadhere en trok u naar Mogadishu. Enkele dagen later werd uw zoon terug vrijgelaten. Hierna verliet u Somalië in augustus 2018 met behulp van uw neef die in Mogadishu woont. Na uw vertrek werd uw zoon nog een keer ontvoerd en terug vrijgelaten.

Op 18 december 2018 kwam u aan in België, waar u op 10 januari 2019 een aanvraag om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Uw oudste zoon H. verblijft momenteel bij familie van zijn vader in Kenia en uw overige kinderen verblijven bij uw zus in Qansadhere. Sinds zijn vertrek in 2015 heeft u geen contact meer gehad met uw echtgenoot. U weet niet waar hij verblijft en hebt niets meer over hem vernomen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een foto van de Belgische verblijfstitel van uw neef H.; een foto van het Belgisch paspoort van uw nicht M.; een foto van de Belgische verblijfstitel van uw neef M. en foto's van uw gewonde zoon H.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er bedreigd werd door aanhangers van Al-Shabaab, die u willen doden omdat u in het theehuis waar u werkte etenswaren en sigaretten verkocht aan de Ethiopiërs. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Ten eerste wordt namelijk opgemerkt dat uw verklaringen over de aard van de bedreigingen die Al-Shabaab naar u uitte niet consistent zijn. Zo blijkt uit uw verklaringen die u voor de DVZ aflegt dat, aangezien u het daar systematisch hebt over "wij" en "ons", zowel u als uw zus telefoon kregen van Al-Shabaab in verband met de betaling van zakat en dat jullie beiden door de districtscommissaris werden benaderd waarna jullie beiden met de betalingen stopten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 24.01.2019, p.35).

Voor het CGVS verklaart u echter dat enkel uw zus dat geld aan Al-Shabaab betaalde en door de districtscommissaris werd bedreigd, waarna zijzelf besliste om te stoppen met betalen (zie CGVS, p.23). Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u persoonlijk niet werd afgeperst. U stelt weliswaar dat u door Al-Shabaab telefonisch werd bedreigd (zie CGVS, p.27-28), maar hierop gevraagd of ze u belden om u dat geld te laten betalen, stelt u dat dat geld voor uw zus was en dat u bedreigd werd omdat ze wisten dat u eten en sigaretten aan de Ethiopiërs verkocht (zie CGVS, p.27). Nogmaals gevraagd of Al-Shabaab ook geld van u eiste, stelt u dat ze dit niet eens gevraagd hebben maar zeiden dat u en uw zus moesten worden vermoord (zie CGVS, p.28). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet zeker weet welk bedrag Al-Shabaab precies van jullie eisten. Zo stelt u dat u van uw zus hoorde dat het 50 dollar was, maar dat de districtscommissaris zei dat het om veel geld ging (zie CGVS, p.23 en p.28). Aangezien u en uw zus samen in hetzelfde theehuis werkten, is het vreemd dat u niet met zekerheid zou kunnen zeggen hoeveel zakat jullie precies moesten betalen aan Al-Shabaab (zie CGVS, p. 15-16).

Voorts worden er tegenstrijdigheden opgemerkt in uw verklaringen omtrent de periode, van na de moord op uw zus in 2015 tot in augustus 2018, waarin u onder de bescherming van de districtscommissaris leefde. Zo stelt u dat u toen ondergedoken leefde (zie CGVS, p.23). Het is dan ook opmerkelijk dat u, gevraagd hoe u tijdens de droogte van 2016/2017, die zich dus afspeelde toen u volgens uw eigen verklaringen ondergedoken leefde, aan voedsel raakte, antwoordt dat u soms voedsel ging halen uit plaatsen waar Al-Shabaab aanwezig was (zie CGVS, p.19). Aangezien u in deze periode verklaarde ondergedoken te leven omdat uw zus door Al-Shabaab werd vermoord en u zelf ook door hen werd bedreigd, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u net dan in dorpen waar Al-Shabaab de controle had om voedsel ging. Bovendien is het vreemd dat u enerzijds stelt dat u het huis van de districtscommissaris maar één keer hebt verlaten, om vervolgens te stellen dat u af en toe met de agenten uw kinderen ging ontmoeten (zie CGVS, p.25).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt vervolgens ook dat er in de periode dat u in het huis van de districtscommissaris was ondergedoken, twee aanvallen plaatsvonden op de adjunct van de districtscommissaris. Een eerste aanslag vond plaats op 16 mei 2015 en hierbij raakten verschillende mensen, waaronder de adjunct zelf en enkele soldaten, gewond. Uw zus overleed op 6 mei en u werd kort nadien in de woning van de districtscommissaris ondergebracht (zie CGVS, p.25). U verklaart ook dat u 22 of 23 dagen nadat u onderdook, bent bevallen van uw kind dat werd geboren op 4 juni 2015 (zie CGVS, p.25 en zie verklaring DVZ dd. 24.01.2019, punt 16). Bijgevolg was u al ondergedoken bij de districtscommissaris op het moment van deze aanslag. Een tweede aanslag op deze man vond plaats op 26 februari 2018. Hierbij raakten eveneens verschillende mensen gewond. U stelt dat u in de woning van de districtscommissaris woonde tot augustus 2018 (zie CGVS, p. 24). Bijgevolg was u nog steeds ondergedoken bij de districtscommissaris toen deze tweede aanval op zijn adjunct plaats vond. Het is dan ook vreemd en opmerkelijk dat u niet van deze incidenten op de hoogte blijkt. Gevraagd naar recente incidenten of aanslagen op de districtscommissaris of op één van zijn medewerkers, vermeldt u enkel een poging tot aanslag op de districtscommissaris zelf, eind 2017 (zie CGVS, p.21). U maakt echter geen melding van één van de aanslagen op de adjunct. Aangezien u volgens uw verklaringen bij de districtscommissaris was ondergedoken, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u kennis heeft over deze incidenten.

Ten slotte wordt opgemerkt dat zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat Al-Shabaab u in het verleden naar het leven stonden, quod non, uw vrees op heden niet meer actueel is. U stelt dat u werd bedreigd omdat u eten, samboos en sigaretten aan de Ethiopiërs verkocht (zie CGVS, p.27). U stopte echter met werken in mei 2015 (zie CGVS, p.18). Het is niet aannemelijk dat Al-Shabaab u op heden, meer dan vier jaar nadat u met uw werk stopte, nog steeds zouden vervolgen omdat u gedurende enkele jaren eten en sigaretten verkocht aan de Ethiopiërs.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van de verblijfstitels van uw familieleden in België bevestigen enkel dat ze hier een legale verblijfsstatus hebben. Dit wordt echter niet betwist. In verband met de neergelegde foto's wordt dan weer opgemerkt dat uit deze stukken niets kan worden afgeleid over de identiteit van de persoon die erop staat afgebeeld of wat zijn eventueel verwantschap is met u. Bovendien kan uit deze foto's niet worden afgeleid waar en in welke omstandigheden de verwondingen werden opgelopen.

Tevens ontving het CGVS ook enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud (ontvangen op dd. 15.10.2018). U geeft enkel een correctie door in verband met uw clanlijn en bevestigt dat al uw kinderen nog levend zijn gezien u dacht dat daar een misverstand over was.

Deze opmerkingen houden echter verband met elementen die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan en kunnen bijgevolg niets veranderen aan de hierboven gedane vaststellingen.

Op basis van al het voorgaande wordt geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden.

Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

Vooreerst wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u stelt geen contact meer te hebben met uw huidige man en evenmin weet waar hij zich bevindt. Gevraagd naar waarom hij zonder u is gevlucht en zonder info achter te laten om hem te kunnen bereiken geeft u ontwijkende en tegenstrijdige antwoorden. Zo stelt u in de eerste plaats dat u niet weet waarom uw man zonder u wegging, maar dat u denkt dat hij vertrok omdat zijn familie niet in Qansadhere woonde (zie CGVS, p.10). Ook stelt u dat u op een bepaald moment van telefoon was veranderd en daardoor niks meer van uw man vernam (ibid.). Vervolgens verklaart u echter dat uw man vluchtte omdat uw zus vermoord werd (zie CGVS, p.25). Dit is in de eerste plaats vreemd gezien de bedreigingen die u en uw zus ontvingen niet gericht waren aan uw man. Tevens is het vreemd en niet geloofwaardig dat hij, zoals u verklaart, u niet zou verteld hebben waar hij naartoe ging of geen contactgegevens zou hebben achtergelaten toen hij u hoogzwanger achterliet (zie CGVS, p.10 en 25). Uit dit alles wordt geconcludeerd dat u de Belgische instanties geen zicht wenst te bieden op waar en in welke omstandigheden uw echtgenoot zich op heden bevindt.

U blijkt daarenboven ook over voldoende financiële middelen te beschikken en u stelt zelf dat u en uw familie één van de rijksten waren in Qansadhere (zie CGVS, p.18). U erfde samen met uw zus een aanzienlijke som geld van uw moeder dat uw neef investeerde en kon met dit geld zowel de droogte van 2011 zonder al te veel problemen doorkomen, alsook die van 2017 (zie CGVS, p.16, p.18). Vervolgens had u nog voldoende geld om de kostprijs van 10 000 dollar voor uw vlucht naar België te betalen (zie CGVS, p.22).

Voorts blijkt u ook over een welgesteld familiaal netwerk te beschikken in Mogadishu. Uw neef woont daar en deelt met u en uw zus de winst die hij jaarlijks opstrijkt van de investeringen met de erfenis van uw moeder (zie CGVS, p.22). Daarenboven verklaart u dat uw neef ook veel huizen bezit in Mogadishu en dat hij regelmatig naar China reist voor zijn werk (ibid.). Gevraagd naar waarom u zich niet zou kunnen settelen in Mogadishu, stelt u dat u geen geld meer heeft en dat u daar geen huis heeft (CGVS, p.27). Gezien uw neef u meermaals hielp met uw financiën en meerdere huizen bezit in Mogadishu, kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u deze problemen kan overstijgen middels de hulp van uw neef.

Ten slotte blijkt ook dat uw neef bereid is om u financieel en anderszins te helpen uit het feit dat u tijdens uw vlucht een week bij hem in Mogadishu kon verblijven (zie CGVS, p.26) en dat uw nicht, die met u mee uit Somalië vluchtte en vervolgens werd teruggestuurd, momenteel ook bij diezelfde neef verblijft in Mogadishu (zie CGVS, p.27). Bovendien ondersteunde u neef u ook financieel gedurende periode dat u ondergedoken zat bij de districtscommissaris (zie CGVS, p.24).

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Zij licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende stelt het eerstens dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd op het CGVS en de DVZ.

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Op de DVZ werd verzoekende partij aangemaand alles kort en bondig te vertellen, werd zij niet ondervraagd en werd zij telkens onderbroken wanneer zij wilde uitbreiden. Zij kreeg de opmerking dat zij op het CGVS over voldoende tijd en mogelijkheden zou beschikken om haar hele relaas te doen. Het is dan ook niet ernstig haar thans vermeende tegenstrijdigheden te verwijten. Pas op het CGVS kreeg verzoekende partij de kans om alles uiteen te zetten en eventuele misversanden uit te klaren. Zo was het enkel haar zus die telefonisch bedreigd werd door Al Shabab, waardoor zij ook niet met zekerheid kan zeggen welk bedrag zij aan haar vroegen. Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.

II.1.2 De verwerende partij stelt vervolgens:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. Verzoekende partij ging nooit zelf buiten om eten te halen, zij stuurde altijd andere mensen voor haar op pad. Zij heeft het huis van de districtscommissaris slechts 1 keer verlaten en leefde ondergedoken.

II.1.3. Verwerende partij vervolgt als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft aldus de aanslag op de districtscommissaris weldegelijk correct aangegeven. Dat was ook het enige dat de tolk haar vroeg, of zij aanslagen kon herinneren op de districtscommissaris. Bovendien leefde de districtscommissaris zelf niet in deze woning waar verzoekende partij verbleef, waardoor zij ook niet van alle gebeurtenissen op de hoogte was. Dit was voor haar louter een onderduik adres.

II.1.3. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel acht verzoekster volgende bepalingen geschonden:

“Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in Qansadhere niet wordt besproken, en het niet wordt betwist dat verzoekster hier heeft verbleven en niet in Mogadishu. Zij heeft er nooit gewoond en heeft er enkel 1 neef wonen, waarbij zij 1 week heeft verbleven bij haar vlucht naar Europa. Zij is op heden een alleenstaande vrouw met kinderen. Zij kan zich thans niet in Mogadishu vestigen. De situatie in Mogadishu noopt immers tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De zeer recente aanslagen in Mogadishu tonen aan dat het nergens veilig is voor verzoekster om zich te vestigen. Er kan op heden niet (meer) gesproken worden van een veilig alternatief om zich waar dan ook in Somalië te vestigen. De bestreden beslissing kan niet meer volhouden dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Somalië en dat verzoekster geen gevaar zou lopen slachtoffer te worden van een volgende bomaanslag.

De bestreden beslissing kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan eens de gewone burgers het slachtoffer worden van deze aanslagen.

Recentelijk nog, namelijk op 24 juli 2019, gebeurde er nog een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen (zie <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bijaanslag-op-stadhuis-mogadishu~a9534eed/>).

Op 2 maart 2019 gebeurde er tevens een zware aanslag na een bomaanslag met vuurgevecht, waarbij minstens 36 doden vielen (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-entientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>).

Op 22 december 2018 gebeurde er tevens een dubbele zelfmoordaanslag die minstens 22 mensen het leven kostte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-22-doden-doordubbele-zelfmoordaanslag-in-mogadishu~a162cbff/>).

Op 9 november 2018 vond er ook reeds een aanslag met drie bomauto's plaats die minstens 41 mensen het leven kostte en 106 gewonden veroorzaakte

(<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/dodentol-bij-aanslagenmet-bomauto-s-in-somalie-loopt-verder-op-41-doden-en-106-gewonden~a3c7de97/>).

De commissaris-generaal vindt deze vicieuze cirkel van geweld blijkbaar niet voldoende om het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekster meent dat te snel en onvoorzichtig een negatieve beslissing werd genomen.

Zij citeert uit de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*” van Cedoca van 22 oktober 2019 en verwijst algemene landeninformatie van 2016 en 2017 van de VN, HRW en DIS.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de hoedanigheid van vluchteling betreft, kan verzoekster niet worden bijgetreden dat de tegenstrijdigheden in haar verklaringen enkel te wijten zouden zijn aan het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij aanvang van de procedure, werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeksters verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal evenmin consistent zijn. Het louter volharden in een versie van haar verklaringen laat niet toe om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

De bestreden beslissing die correct en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier wordt overgenomen als volgt:

“Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Ten eerste wordt namelijk opgemerkt dat uw verklaringen over de aard van de bedreigingen die Al-Shabaab naar u uitte niet consistent zijn.

Zo blijkt uit uw verklaringen die u voor de DVZ aflegt dat, aangezien u het daar systematisch hebt over "wij" en "ons", zowel u als uw zus telefoon kregen van Al-Shabaab in verband met de betaling van zakat en dat jullie beiden door de districtscommissaris werden benaderd waarna jullie beiden met de betalingen stopten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 24.01.2019, p.35). Voor het CGVS verklaart u echter dat enkel uw zus dat geld aan Al-Shabaab betaalde en door de districtscommissaris werd bedreigd, waarna zijzelf besliste om te stoppen met betalen (zie CGVS, p.23). Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u persoonlijk niet werd afgeperst. U stelt weliswaar dat u door Al-Shabaab telefonisch werd bedreigd (zie CGVS, p.27-28), maar hierop gevraagd of ze u belden om u dat geld te laten betalen, stelt u dat dat geld voor uw zus was en dat u bedreigd werd omdat ze wisten dat u eten en sigaretten aan de Ethiopiërs verkocht (zie CGVS, p.27). Nogmaals gevraagd of Al-Shabaab ook geld van u eiste, stelt u dat ze dit niet eens gevraagd hebben maar zeiden dat u en uw zus moesten worden vermoord (zie CGVS, p.28). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet zeker weet welk bedrag Al-Shabaab precies van jullie eisten. Zo stelt u dat u van uw zus hoorde dat het 50 dollar was, maar dat de districtscommissaris zei dat het om veel geld ging (zie CGVS, p.23 en p.28). Aangezien u en uw zus samen in hetzelfde theehuis werkten, is het vreemd dat u niet met zekerheid zou kunnen zeggen hoeveel zakat jullie precies moesten betalen aan Al-Shabaab (zie CGVS, p. 15-16).

Voorts worden er tegenstrijdigheden opgemerkt in uw verklaringen omtrent de periode, van na de moord op uw zus in 2015 tot in augustus 2018, waarin u onder de bescherming van de districtscommissaris leefde. Zo stelt u dat u toen ondergedoken leefde (zie CGVS, p.23). Het is dan ook opmerkelijk dat u, gevraagd hoe u tijdens de droogte van 2016/2017, die zich dus afspeelde toen u volgens uw eigen verklaringen ondergedoken leefde, aan voedsel raakte, antwoordt dat u soms voedsel ging halen uit plaatsen waar Al-Shabaab aanwezig was (zie CGVS, p.19). Aangezien u in deze periode verklaarde ondergedoken te leven omdat uw zus door Al-Shabaab werd vermoord en u zelf ook door hen werd bedreigd, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u net dan in dorpen waar Al-Shabaab de controle had om voedsel ging. Bovendien is het vreemd dat u enerzijds stelt dat u het huis van de districtscommissaris maar één keer hebt verlaten, om vervolgens te stellen dat u af en toe met de agenten uw kinderen ging ontmoeten (zie CGVS, p.25)."

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat zij de aanslag op de districtscommissaris duidelijk heeft weergegeven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt (i) dat werd gevraagd naar een aanval op de districtscommissaris of een van zijn medewerkers en (ii) dat verzoekster heeft verklaard dat zij in een kamer in het huis van de districtscommissaris heeft gewoond sinds 2015 tot haar vertrek uit Somalië in augustus 2018 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 21). Bijkomend merkt de Raad op dat het frappant is dat verzoekster nooit de naam van de districtscommissaris heeft vernoemd, zodat de geloofwaardigheid van het bestaan van een werkelijke band met deze persoon wordt ondermijnd. Verzoekster maakt trouwens geen enkele melding van een aanval op zijn adjunct, terwijl dit wel degelijk werd bevestigd wanneer er naar een aanval op een medewerker van districtscommissaris werd gevraagd. De Raad merkt op dat verzoeksters verklaring dat er aanslag was op de woning van districtscommissaris eind 2017 klemmt met de landeninformatie in het dossier, aangezien er in mei 2017 een aanval wordt vermeld bij het kantoor van de adjunct van de districtscommissaris en in februari 2018 een granaataanval bij de woonplaats van de adjunct van de districtscommissaris, maar er geen informatie in het dossier is over de feiten die verzoekster aanhaalt.

Bovendien, nog los van het feit dat verder blijkt dat verzoekster bij een terugkeer in Mogadishu over een intern vestigingsalternatief beschikt, betwist het verzoekschrift niet dat zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat Al Shabaab haar in het verleden naar het leven stonden, *quod non*, verzoeksters vrees niet meer actueel wordt geacht. Verzoekster stelde dat zij werd bedreigd omdat zij eten, samboos en sigaretten aan de Ethiopiërs verkocht (*Ibid.*, p. 27). Zij stopte echter met werken in mei 2015 (*Ibid.*, p. 18). Het is niet aannemelijk dat Al Shabaab haar, ondertussen vijf jaar nadat zij met haar werk stopte, nog steeds zouden vervolgen omdat zij gedurende enkele jaren eten en sigaretten verkocht aan de Ethiopiërs.

Het verzoekschrift laat de motivering van de bestreden beslissing over de neergelegde documenten ongemoeid. Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad:

"De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van de verblijfstitels van uw familieleden in België bevestigen enkel dat ze hier een legale verblijfsstatus hebben. Dit wordt echter niet betwist."

In verband met de neergelegde foto's wordt dan weer opgemerkt dat uit deze stukken niets kan worden afgeleid over de identiteit van de persoon die erop staat afgebeeld of wat zijn eventueel verwantschap is met u. Bovendien kan uit deze foto's niet worden afgeleid waar en in welke omstandigheden de verwondingen werden opgelopen.

Tevens ontving het CGVS ook enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud (ontvangen op dd. 15.10.2018). U geeft enkel een correctie door in verband met uw clanlijn en bevestigt dat al uw kinderen nog levend zijn gezien u dacht dat daar een misverstand over was. Deze opmerkingen houden echter verband met elementen die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan en kunnen bijgevolg niets veranderen aan de hierboven gedane vaststellingen."

Verzoekster slaagt er niet in haar relaas aannemelijk te maken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad wijst erop dat verzoekster in staat is om de reis naar Mogadishu te maken en er zich te vestigen. Uit de COI Focus "Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu." van Cedoca van 22 oktober 2019 blijkt Mogadishu ook bereikbaar is via een internationale luchthaven.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger moet de focus aldus worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de door verzoekster bijgebrachte informatie dezelfde is en verder in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster meent verder dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu en voert aan dat zij nooit in Mogadishu heeft gewoond. Uit de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat dit geen vereiste is bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Mogadishu. Dit geldt temeer nu de bestreden beslissing terecht opmerkte dat verzoekster over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt die reeds in staat is gebleken om haar te huisvesten en verzoeksters directe familie over voldoende financiële middelen beschikt opdat zij zich in Mogadishu zou kunnen vestigen. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Vooreerst wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u stelt geen contact meer te hebben met uw huidige man en evenmin weet waar hij zich bevindt. Gevraagd naar waarom hij zonder u is gevlucht en zonder info achter te laten om hem te kunnen bereiken geeft u ontwijkende en tegenstrijdige antwoorden. Zo stelt u in de eerste plaats dat u niet weet waarom uw man zonder u wegging, maar dat u denkt dat hij vertrok omdat zijn familie niet in Qansadhere woonde (zie CGVS, p.10). Ook stelt u dat u op een bepaald moment van telefoon was veranderd en daardoor niks meer van uw man vernam (ibid.). Vervolgens verklaart u echter dat uw man vluchtte omdat uw zus vermoord werd (zie CGVS, p.25). Dit is in de eerste plaats vreemd gezien de bedreigingen die u en uw zus ontvingen niet gericht waren aan uw man. Tevens is het vreemd en niet geloofwaardig dat hij, zoals u verklaart, u niet zou verteld hebben waar hij naartoe ging of geen contactgegevens zou hebben achtergelaten toen hij u hoogzwanger achterliet (zie CGVS, p.10 en 25). Uit dit alles wordt geconcludeerd dat u de Belgische instanties geen zicht wenst te bieden op waar en in welke omstandigheden uw echtgenoot zich op heden bevindt.

U blijkt daarenboven ook over voldoende financiële middelen te beschikken en u stelt zelf dat u en uw familie één van de rijksten waren in Qansadhere (zie CGVS, p.18). U erfde samen met uw zus een aanzienlijke som geld van uw moeder dat uw neef investeerde en kon met dit geld zowel de droogte van 2011 zonder al te veel problemen doorkomen, alsook die van 2017 (zie CGVS, p.16, p.18). Vervolgens had u nog voldoende geld om de kostprijs van 10 000 dollar voor uw vlucht naar België te betalen (zie CGVS, p.22).

Voorts blijkt u ook over een welgesteld familiaal netwerk te beschikken in Mogadishu. Uw neef woont daar en deelt met u en uw zus de winst die hij jaarlijks opstrijkt van de investeringen met de erfenis van uw moeder (zie CGVS, p.22). Daarenboven verklaart u dat uw neef ook veel huizen bezit in Mogadishu en dat hij regelmatig naar China reist voor zijn werk (ibid.). Gevraagd naar waarom u zich niet zou kunnen settelen in Mogadishu, stelt u dat u geen geld meer heeft en dat u daar geen huis heeft (CGVS, p.27). Gezien uw neef u meermaals hielp met uw financiën en meerdere huizen bezit in Mogadishu, kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u deze problemen kan overstijgen middels de hulp van uw neef.

Ten slotte blijkt ook dat uw neef bereid is om u financieel en anderszins te helpen uit het feit dat u tijdens uw vlucht een week bij hem in Mogadishu kon verblijven (zie CGVS, p.26) en dat uw nicht, die met u mee uit Somalië vluchtte en vervolgens werd teruggestuurd, momenteel ook bij diezelfde neef verblijft in Mogadishu (zie CGVS, p.27). Bovendien ondersteunde u neef u ook financieel gedurende periode dat u ondergedoken zat bij de districtscommissaris (zie CGVS, p.24).

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP